

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 344/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Lombardíniho 22/B, Bratislava, IČO 36 865 966, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Heinrich, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Pc 18/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ požaduje uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, ako aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 8 000 eur, ako aj náhradu trov konania v sume 460,90 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 3. júla 2017 domáhal určenia otcovstva, určenia mena a priezviska maloletého dieťaťa a súčasne navrhol úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k nemu (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 P 198/2017). Vec určenia otcovstva a úpravy rodičovských práv a povinností bola uznesením č. k. 12 P 198/2017-24 z 31. júla 2017 vylúčená na samostatné konanie (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 39 Pc 18/2017).

3. Sťažovateľ okresný súd 29. septembra 2017 informoval, že 6. septembra 2017 došlo k určaniu otcovstva k maloletému dieťaťu súhlasným vyhlásením oboch rodičov.
4. Uznesením okresného súdu č. k. 39 Pc 18/2017-47 z 13. novembra 2017 bol Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok (ďalej len „kolízny opatrovník“) ustanovený za opatrovníka maloletého dieťaťa, ktorý bol následne vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu. Okresný súd zároveň matku maloletého vyzval na vyjadrenie sa k návrhu.
5. Okresný súd sťažovateľa 15. novembra 2017 vyzval na odstránenie nedostatku návrhu spočívajúceho v absencii podpisu. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním doručeným 21. novembra 2017.
6. Matka sa k návrhu sťažovateľa vyjadrila podaním doručeným 14. novembra 2017.
7. Kolízny opatrovník doručil 6. decembra 2017 správu o pomeroch v rodine maloletého dieťaťa.
8. Dňa 28. decembra 2017 okresný súd vyzval sťažovateľa a kolízneho opatrovníka na vyjadrenie sa k podaniu matky a označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení.
9. Dňa 29. decembra 2017 bolo nariadené pojednávanie na 13. február 2018. Okresný súd zároveň realizoval výzvy na zistenie príjmov sťažovateľa a matky, na ktoré bolo odpovedané podaniami doručenými 15. januára 2018.
10. Na podanie matky reagoval sťažovateľ stanoviskom doručeným 26. januára 2018.
11. Sťažovateľ požiadal okresný súd 12. februára 2018 o preloženie termínu pojednávania nariadeného na 13. február 2018 zo zdravotných dôvodov. K žiadosti bolo priložené potvrdenie o jeho práceneschopnosti. Na podklade uvedeného okresný súd stanovil nový termín pojednávania na 13. marec 2018.
12. Podaním doručeným 13. februára 2018 Okresná prokuratúra Pezinok (ďalej len „okresná prokuratúra“) oznámila v súlade s § 13 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, že vstupuje do napadnutého konania.
13. Dňa 20. februára 2018 právny zástupca sťažovateľa požiadal z dôvodu kolízie pojednávania o odročenie pojednávania nariadeného na 13. marec 2018, na podklade čoho bol stanovený nový termín pojednávania na 18. apríl 2018.
14. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 18. apríla 2018, bolo odročené na 11. máj 2018 z dôvodu vykonania ďalšieho dokazovania. Na pojednávaní matka predložila vzájomný návrh týkajúci sa úhrady nákladov na zabezpečenie výbavy pre maloleté dieťa. Okresný súd zároveň uznesením č. k. 39 Pc 18/2017 z 18. apríla 2018 na podklade skutočnosti súhlasného vyjadrenia rodičov zastavil konanie v časti o určenie otcovstva k maloletému. Výzvami z 19. apríla 2018 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaujatie stanoviska k vzájomnému návrhu matky, ktoré bolo predložené na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 18. apríla 2018, a na predloženie lekárskej správy o jeho aktuálnom zdravotnom stave a matku vyzval na predloženie dokladov o príjmoch a výdavkoch súvisiacich s prenájomom bytu, v ktorom býva. Kolízny opatrovník bol zároveň 19. apríla 2018 vyzvaný na vyjadrenie k vzájomnému návrhu matky a 23. apríla 2018 vyzvaný na predloženie správy zo psychologického poradenstva, ktoré poskytoval obom rodičom maloletého.

15. Na výzvy okresného súdu reagovali matka podaním doručeným 3. mája 2018 a sťažovateľ podaním 4. mája 2018, ktorého prílohu tvorila lekárska správa o jeho zdravotnom stave. Svojím podaním sťažovateľ zároveň požiadal o vykonanie dôkazu. Výzvou okresného súdu z 9. mája 2018 požiadal okresný súd banku o zaslanie výpisov z bankového účtu matky.

16. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 11. mája 2018, bolo odročené na 29. jún 2018 na doplnenie dokazovania na návrh matky.

17. Okresný súd výzvami zo 14. mája 2018 vyzval matku, kolízneho opatrovníka a okresnú prokuratúru na vyjadrenie k stanovisku sťažovateľa, ktoré bolo doručované krátkou cestou na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 11. mája 2018.

18. Dňa 22. mája 2018 bol doručený výpis banky z bankového účtu, ktorého majiteľkou je matka maloletého, ako aj návrh matky na vykonanie dôkazov.

19. Dňa 25. mája 2018 okresný súd vykonal dopyt na Daňovom úrade Bratislava vo veci ročnej účtovnej závierky obchodnej spoločnosti, na súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Straku (ďalej len „súdny exekútor“) v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 48 Er 1805/2016, ako aj na sťažovateľa vo veci zdokladovania príjmov a aktuálneho prehľadu výdavkov spojených s užívaním bytu. Súdny exekútor na výzvu reagoval podaním doručeným 4. júna 2018 a sťažovateľ odpovedal na výzvu podaním doručeným 18. júna 2018 doplneným podaním z 22. júna 2018. Daňový úrad Bratislava na výzvu reagoval podaním doručeným 27. júna 2018.

20. Dňa 27. júna 2018 doručila matka, sťažovateľ doručil 28. júna 2018 alternatívny návrh.

21. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 29. júna 2018, okresný súd konanie o vzájomnom návrhu matky na zaplatenie sumy 1 257,40 eur vylúčil na samostatné konanie a zároveň vyhlásil rozsudok č. k. 39 Pc 18/2017-525 (ďalej len „rozsudok z 29. júna 2018“), ktorým bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky (výrok I) s tým, že obaja rodičia sú oprávnení zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok (výrok II). Citovaným rozsudkom okresného súdu bol zároveň upravený styk sťažovateľa s maloletým (výroky III a IV) a tiež uložená povinnosť sťažovateľovi prispievať na výživu maloletého (výrok V). Výrokom VI citovaného rozsudku okresného súdu bolo rozhodnuté o zročnom výživnom, pričom v prevyšujúcej časti bol návrh sťažovateľa zamietnutý (výrok VII), a zároveň bolo rozhodnuté, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VIII).

22. Proti rozsudku okresného súdu z 29. júna 2018 podala matka 24. júla 2018 a sťažovateľ 30. júla 2018 odvolanie. Odvolania matky a sťažovateľa boli následne 16. augusta 2018 doručované účastníkom konania. K odvolaniam účastníkov konania sa 20. septembra 2018 vyjadrili kolízny opatrovník a okresná prokuratúra. Sťažovateľ sa k odvolaniu matky vyjadril podaním doručeným 3. októbra 2018 a k vyjadreniam kolízneho opatrovníka a okresnej prokuratúry podaním doručeným 26. novembra 2018. Následne bolo vyjadrenie sťažovateľa 23. januára 2019 doručované kolíznemu opatrovníkovi a okresnej prokuratúre na prípadné zaujatie stanoviska.

23. Spis bol 6. marca 2019 predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 11 CoP 75/2019-644 z 31. marca 2020 (ďalej len „rozsudok z 31. marca 2020“) tak, že rozsudok okresného súdu

z 29. júna 2018 vo výroku V o výživnom zmenil a vo výrokoch III a IV o úprave styku sťažovateľa s maloletým a vo výroku VI o zročnom výživnom zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo zvyšnej napadnutej časti vo výroku VII o zamietnutí návrhu otca vo zvyšnej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny.

24. Spis bol okresnému súdu vrátený 22. apríla 2020. Okresný súd následne v priebehu mája 2020 doručoval rozsudok krajského súdu z 31. marca 2020 účastníkom konania. Dňa 7. mája 2020 okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie aktuálneho návrhu na úpravu styku s maloletým a na predloženie dôkazov preukazujúcich doterajšie plnenie určenej vyživovacej povinnosti k maloletému. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním doručeným 11. mája 2020. Dňa 2. júna 2020 sťažovateľ doručil návrh na zníženie výživného. Podania sťažovateľa boli následne 4. júna 2020 doručované matke, kolíznemu opatrovníkovi a Krajskej prokuratúre v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) na zaujatie stanoviska. Kolízny opatrovník reagoval na výzvu okresného súdu podaním doručeným 15. júna 2020.

25. Dňa 22. júna 2020 podal sťažovateľ vo veci napadnutého konania návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým navrhol upraviť styk s maloletým. Okresný súd návrh sťažovateľa zapísal pod sp. zn. 5 P 96/2020 a uznesením č. k. 5 P 96/2020 z 29. júna 2020 preniesol svoju miestnu príslušnosť na Okresný súd Trnava. Dňa 5. augusta 2020 bola vec postúpená Okresnému súdu Trnava (konanie vedené pod sp. zn. 17 P 41/2020). Okresný súd Trnava vyjadril vo veci vedenej pod sp. zn. 17 P 41/2020 s prenesením príslušnosti z okresného súdu 18. augusta 2020 nesúhlas, na podklade čoho bola vec predložená Krajskému súdu v Trnave, ktorý uznesením č. k. 24 NcC 10/2020 z 26. augusta 2020 rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Trnava s prenesením príslušnosti je dôvodný. Po vrátení veci okresnému súdu bola vec návrhu na vydanie neodkladného opatrenia zapísaná pod sp. zn. 5 P 144/2020 a pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Michaele Štiglicovej, ktorá proti zápisu veci vzniesla 24. septembra 2020 reklamáciu. Podpredsedníčka okresného súdu vyjadrila 30. septembra 2020 s reklamáciou súhlas, na podklade čoho bola vec zapísaná pôvodne pod sp. zn. 5 P 144/2020 pripojená k veci prejednávanej v napadnutom konaní (sp. zn. 39 Pc 18/2017).

26. Na podklade reklamácie zákonnej sudkyne zo 7. júla 2020 bol návrh na zníženie výživného pôvodne zapísaný pod sp. zn. 39 Pc 18/2017 vylúčený na samostatné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 P 103/2020. Vec bola 5. augusta 2020 postúpená Okresnému súdu Trnava (konanie vedené pod sp. zn. 14 P 42/2020). Po vrátení veci okresnému súdu na podklade uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 26 NcC 10/2020-34 z 26. augusta 2020 sa vec zníženia výživného vedie pod sp. zn. 5 P 139/2020.

27. Dňa 9. júla 2020 bolo nariadené pojednávanie na 11. august 2020, sťažovateľ bol zároveň vyzvaný na predloženie dôkazov týkajúcich sa úhrad dosiaľ určeného výživného a matka maloletého predložila stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa. Okresný súd 14. júla 2020 doručoval stanovisko matky maloletého kolíznemu opatrovníkovi, sťažovateľovi a krajskej prokuratúre. Dňa 15. júla 2020 krajská prokuratúra okresný súd informovala, že v napadnutom konaní realizuje oprávnenia vyplývajúce zo vstupu do konania okresná prokuratúra.

28. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 4. augusta 2020 vyjadrenie a návrh na prerušenie napadnutého konania až do času rozhodnutia o ním podanom návrhu na zníženie výživného.

Sťažovateľ zároveň na podklade informácií o prenesení miestnej príslušnosti vo veci návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia a zníženia výživného na Okresný súd Trnava navrhol prenesenie miestnej príslušnosti na Okresný súd Trnava aj vo veci vedenej okresným súdom v napadnutom konaní. Zároveň bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaní nariadenom na 11. august 2020 z dôvodu kolízie termínu dovolenky právneho zástupcu s termínom pojednávania. Z dôvodu, že sťažovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, bolo zároveň navrhnuté odročenie termínu pojednávania.

29. Dňa 4. augusta 2020 doručila stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa matka maloletého, ktorá zároveň navrhla vylúčiť vec konania o úprave styku s maloletým na samostatné konanie.

30. Okresný súd 5. augusta 2020 zrušil termín pojednávania z dôvodu potreby posúdenia procesných návrhov sťažovateľa. Dňa 6. augusta 2020 boli podania matky zasielané okresnej prokuratúre, sťažovateľovi a kolíznemu opatrovníkovi na prípadné zaujatie stanoviska. Súčasne boli účastníci napadnutého konania vyzvaní na vyjadrenie k procesným návrhom sťažovateľa o prenesení miestnej príslušnosti na Okresný súd Trnava a prerušení napadnutého konania.

31. K procesným návrhom sťažovateľa sa 11. augusta 2020 vyjadrila okresná prokuratúra a 17. augusta 2020 matka a kolízny opatrovník.

32. Sťažovateľ sa podaním z 31. augusta 2020 vyjadril k stanovisku matky vo veci samej.

33. Okresný súd uznesením č. k. 39 Pc 18/2017-918 z 21. septembra 2020 návrh sťažovateľa na prerušenie konania v časti o zročnom výživnom zamietol. Uznesením okresného súdu č. k. 39 Pc 18/2017-919 z 21. septembra 2020 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na prenesenie miestnej príslušnosti z okresného súdu na Okresný súd Trnava.

34. Dňa 21. septembra 2020 bola matka maloletého okresným súdom vyzvaná na oznámenie, či trvá na svojom návrhu na vylúčenie konania o úprave styku s maloletým na samostatné konanie.

35. Dňa 30. septembra 2020 bol kolízny opatrovník vyzvaný na prešetrenie pomerov maloletého v mieste jeho obvyklého pobytu, ako aj na vyjadrenie k možnosti asistovaného styku sťažovateľa s maloletým na základe ním podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, matka maloletého bola vyzvaná na oznámenie obvyklého denného režimu maloletého, ako aj realizácie styku sťažovateľa s maloletým a okresná prokuratúra bola vyzvaná na vyjadrenie k sťažovateľom podanému návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

36. Na výzvu okresného súdu reagovala 5. októbra 2020 matka maloletého a 2. októbra 2020 kolízny opatrovník

37. Dňa 14. októbra 2020 doručil podanie sťažovateľ. Okresný súd následne uznesením č. k. 39 Pc 18/2017-1087 z 3. novembra 2020 návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

38. Kolízny opatrovník doručil 3. novembra 2020 odpoveď na výzvu na predloženie správy o prešetrení pomerov na strane matky a sťažovateľa. Dňa 16. novembra 2020 sa k podaniu matky maloletého vyjadril sťažovateľ. K veci samej sa matka maloletého vyjadrila podaniami doručenými 19. novembra 2020 a 25. novembra 2020, ku ktorým sťažovateľ zaujal stanovisko 30. novembra

2020 doplnené 2. decembra 2020. Stanovisko sťažovateľa bolo následne 2. decembra 2020 doručované matke, kolíznemu opatrovníkovi a okresnej prokuratúre.

39. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2020, bolo odročené na 10. december 2020 na vykonanie výsluchu účastníkov konania a nariadenie znaleckého dokazovania vo vzťahu k úprave styku. Na pojednávaní bola kolíznym opatrovníkom krátkou cestou predložená správa o prešetrení pomerov v mieste bydliska sťažovateľa.

40. Dňa 10. decembra 2020 boli sťažovateľom doručené vyjadrenie týkajúce sa jeho spôsobilosti postarať sa o maloletého, ako aj lekárske potvrdenie o jeho zdravotnom stave.

41. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 10. decembra 2020, boli vypočutí rodičia maloletého. Okresný súd zároveň čiastočným rozsudkom č. k. 39 Pc 18/2017-1288 z 10. decembra 2020 (ďalej len „čiasočný rozsudok“) návrh sťažovateľa na prerušenie konania v časti zročného výživného zamietol a zároveň rozhodol o zročnom výživnom za obdobie od 1. apríla 2017 do 31. marca 2020. Okresný súd zároveň pojednávanie v časti týkajúcej sa úpravy pomerov k maloletému odročil na neurčito s tým, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie, a sťažovateľ vyzval na predloženie podrobnej lekárskej správy týkajúcej sa jeho zdravotného stavu. Matka maloletého bola zároveň vyzvaná na predloženie lekárskej správy o zdravotnom stave maloletého a kolízny opatrovník na predloženie kompletnej spisovej dokumentácie týkajúcej sa účasti rodičov maloletého na poradenskej činnosti.

42. Podaním doručeným 18. decembra 2020 sťažovateľ navrhol otázky vo veci znaleckého dokazovania. Matka maloletého otázky formulovala v podaní doručenom 23. decembra 2020.

43. Okresný súd uznesením č. k. 39 Pc 18/2017-1309 z 21. januára 2021 (ďalej len „uznesenie z 21. januára 2021“) nariadil znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru psychológie, odvetvia psychológie detí a psychológie dospelých a z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie, pričom ustanovenému Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o., v Nových Zámkoch určil lehotu na vypracovanie a podanie znaleckého posudku 90 dní od doručenia súdneho spisu. V rámci znaleckého dokazovania bolo nariadené vykonanie odborného vyšetrenia sťažovateľa, matky, maloletého a súčasného partnera matky, ktorý proti postupu okresného súdu vo veci znaleckého dokazovania podal 9. februára 2021 sťažnosť a požiadal o zrušenie uznesenia okresného súdu z 21. januára 2021 v časti týkajúcej sa jeho osoby. Z dôvodu nejasnosti podania bol partner matky 16. marca 2021 vyzvaný na odstránenie nedostatkov podania. Na výzvu reagoval partner matky podaním doručeným 7. apríla 2021. Matka doručila vo veci znaleckého dokazovania 9. februára 2021 návrh na doplnenie otázok.

44. Dňa 10. februára 2021 matka maloletého zložila preddavok na trovy súvisiace s nariadeným znaleckým dokazovaním. Dňa 11. februára 2021 matka maloletého podala proti čiastočnému rozsudku okresného súdu v časti týkajúcej sa zročného výživného odvolanie, ktoré bolo následne 9. marca 2021 doručované účastníkom konania na vyjadrenie.

45. Sťažovateľ podal 2. marca 2021 vyjadrenie k žiadosti o predloženie lekárskej správy a 16. marca 2021 podal proti čiastočnému rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré bolo následne 30. marca 2021 doručované na vyjadrenie účastníkom konania. Dňa 6. apríla 2021 sťažovateľ

doplnil svoje odvolanie a zároveň sa vyjadril k odvolaniu matky. Podanie sťažovateľa zo 6. apríla 2021 bolo následne 7. apríla 2021 doručované účastníkom konania.

46. Matka maloletého požiadala podaním doručeným 20. apríla 2021 o opravu chyby v písaní v rozsudku krajského súdu z 31. marca 2020. Sťažovateľ požiadal podaním z 23. apríla 2021 o vylúčenie veci zročného výživného na samostatné konanie, ktoré bolo následne doručované 6. mája 2021 na vyjadrenie matke.

47. Matka maloletého požiadala 26. apríla 2021 o zmenu uznesenia okresného súdu z 21. januára 2021 vo veci nariadeného znaleckého dokazovania a 27. apríla 2021 doručila vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa.

48. Uznesením okresného súdu č. k. 39 Pc 18/2017-1461 z 29. apríla 2021 bolo zmenené uznesenie okresného súdu z 21. januára 2021 v časti týkajúcej sa odborného vyšetrenia partnera matky.

49. Podania matky z 20. apríla 2021, 26. apríla 2021 a 27. apríla 2021 boli 6. mája 2021 doručované na vyjadrenie sťažovateľovi.

50. Dňa 19. mája 2021 sa k návrhu sťažovateľa na vylúčenie veci na samostatné konanie vyjadrila matka a 1. júna 2021 bolo predložené vyjadrenie sťažovateľa a návrh na zmenu uznesenia okresného súdu z 21. januára 2021 v znení jeho zmeny z 29. apríla 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

51. Podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdenie o tom, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ namieta, že konanie vo veci určenia styku s maloletým trvá už viac ako 44 mesiacov, pričom nie je rozhodnuté ani súdom prvej inštancie. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo po viac ako 9 mesiacoch od podania návrhu. V dôsledku zrušenia rozsudku okresného súdu z 29. júna 2018 rozsudkom krajského súdu z 31. marca 2020 sťažovateľ namieta nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, poukazuje pritom na dôvody obsiahnuté v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, podľa ktorých odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a nezodpovedá kritériám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa sťažovateľa uvedené obdobie od 29. júna 2018 do 17. apríla 2020 bolo poznamenané nesprávnou činnosťou okresného súdu.

52. K ďalším prietahom v napadnutom konaní došlo od vydania meritórneho rozhodnutia, keďže spis bol odvolaciemu súdu predložený až 6. marca 2019. Na krajskom súde bol pritom spis 13 mesiacov, pričom aj odvolaciemu súdu je možné vytknúť neúčelný prístup a spôsob konania, keď vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od rozsudku súdu prvého stupňa (29. júna 2018), mohol v záujme maloletého dieťaťa nariadiť a zrealizovať pojednávanie pred odvolacím súdom, na ktorom by zistil názory rodičov, ako aj potreby maloletého (cez kolízneho opatrovníka), aby mohol rozhodnúť vo veci sám. Odvolaciemu súdu muselo byť zrejmé, že vzhľadom na uplynutie 1 roka a 10 mesiacov od rozhodnutia súdu prvej inštancie je rozsudok súdu prvej inštancie neadekvátny, vôbec nezohľadňuje súčasné pomery, keďže pri rozhodnutí súdu prvého stupňa mal maloletý 1 rok

a 3 mesiace, avšak pri rozhodovaní odvolacieho súdu mal už 3 roky, teda otázky prítomnosti matky pri styku, ako aj frekvencia styku boli v praxi úplne „prekonané“ a samotnými rodičmi „upravené“ podľa potrieb praxe.

53. Podľa sťažovateľa došlo aj v nasledujúcom období od 13. mája 2020 až do 3. decembra 2020 k pomalému alebo nesprávnemu postupu okresného súdu. Okolnosť presťahovania sa matky maloletého totiž okresný súd vyhodnotil nesprávne, keď postúpil spis Okresnému súdu Trnava, čo v konečnom dôsledku predĺžilo konanie o približne 4 mesiace.

54. K nečinnosti zo strany okresného súdu došlo podľa sťažovateľa aj v súvislosti s preročením termínu pojednávania nariadeného na 11. august 2020 z dôvodu potreby „*preštudovať procesné návrhy otca*“.

55. Okrem už uvedeného okresný súd rozhodoval o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia z 22. júna 2020 až 3. novembra 2020, teda po takmer 5 mesiacoch. V zmysle ustanovení Civilného mimosporového poriadku a Civilného sporového poriadku by súd mal rozhodnúť o nariadení neodkladného opatrenia do 30 dní.

56. Sťažovateľ nesúhlasí ani s odôvodnením okresného súdu obsiahnutým v zamietajúcom rozhodnutí vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, z ktorého vyplýva, že na najbližšom pojednávaní bude vydané meritórne rozhodnutie. Naopak, na nasledujúcich pojednávaniach, ktoré sa uskutočnili 3. decembra 2020 a 10. decembra 2020, nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu, ale k vykonaniu ďalšieho dokazovania, ktoré vzhľadom na jeho rozsiahlosť predpokladá niekoľko mesiacov až rokov. K nesprávnemu postupu teda došlo aj v súvislosti s rozhodnutím vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

57. K ďalším čiastkovým priesťahom podľa sťažovateľa došlo aj po poslednom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 10. decembra 2020, keď mal súd pribrať do napadnutého konania súdneho znalca, pričom uznesenie o jeho pribratí vypracoval až 21. januára 2021, teda po viac ako mesiaci. K ďalšiemu predĺženiu napadnutého konania došlo aj v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, keďže ešte v marci 2021 bol spis stále na okresnom súde.

58. K ďalším čiastkovým priesťahom podľa sťažovateľa dochádza aj nesprávnou činnosťou okresného súdu. Sťažovateľ v napadnutom konaní predložil už dvakrát potvrdenie odborného lekára o tom, že je zdravotne spôsobilý na vykonávanie starostlivosti o maloletého, no aj napriek tomu okresný súd od sťažovateľa žiada, aby predložil lekárske potvrdenie „*so všetkými svojimi zdravotnými diagnózami. V tomto smere súd požaduje od otca citlivé osobné údaje, porušenie lekárskeho tajomstva, zverejnenie citlivých osobitných osobných údajov otca o konkrétnych diagnózach a zdravotnom stave otca.*“.

59. Podľa sťažovateľa okresný súd síce vykonával procesné úkony v napadnutom konaní, avšak tieto nevedli k úspešnému vykonaniu dôkazov a k spravodlivému rozhodnutiu.

60. Sťažovateľ v napadnutom konaní nespôsobil žiadne priesťahy, naopak, viackrát sa dovoľával riadneho konečného rozhodnutia vo veci samej, prípadne aspoň dočasného rozhodnutia.

61. K porušeniu základného práva sťažovateľa došlo výlučne postupom samotného súdu prvej inštancie, a to v dôsledku jeho nekonania a úplnej nečinnosti, ako aj v dôsledku konania, ktoré bolo chybné, resp. nevedlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa vo veci.

62. V súvislosti s požadovanou sumou primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ poukazuje na predmet napadnutého konania, ktorým je určenie styku otca s maloletým synom. Vzhľadom na to, že vo veci nebolo rozhodnuté, sťažovateľ nemá stále súdom záväzne určený styk so synom a *«je odkázaný len na „dobrozdanie“ matky, ktorá mu raz syna dá, inokedy nedá, pričom otec nemá žiadne právne možnosti nastoliť pravidelný styk s maloletým, ktorý by bol určite aj v záujme maloletého.»*. Sťažovateľ podal návrh *de facto* hneď po narodení syna (keď mal 3 mesiace), aby mohol vytvárať vzťah so synom od jeho narodenia, a predpokladal, že súd s definitívnou platnosťou a včas rozhodne o vyriešení styku otca so synom. Deti v rannom veku získavajú najväčšiu citovú väzbu na svojich rodičov a pretrhnutie takýchto väzieb nemusí byť už nikdy napravené. S prihliadnutím na pretrvávajúcu právnu neistotu, nemožnosť riadneho a účelného styku s maloletým, nemožnosť výchovného vplyvania otca na maloletého je podľa sťažovateľa dôvodné priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 8 000 eur *„za nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku prieťahov v súdnom konaní, nemožnosti definitívne usporiadať styk otca so synom, a pocit trvalej neistoty a pochybností týkajúcich sa uplatniteľnosti rodičovských práv.“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

63. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého podľa príslušných ustanovení Civilného mimosporového poriadku. Predmetom ústavného prieskumu je opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie už citovaných práv zaručených ústavou a dohovorom.

64. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval, zisťoval pritom danosť dôvodov jej odmietnutia v súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

65. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

66. V kontexte predmetu konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

67. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti vecí sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

68. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti namietajúcej existenciu zbytočných prietáhov s prihliadnutím na už uvedené, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 31/2020).

69. S prihliadnutím na procesné úkony vykonané v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu neidentifikoval skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prijatie záveru, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom došlo k vzniku zbytočných prietáhov. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, a to právnu a faktickú zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie subjektu (účastníka konania) a postup samotného súdu.

70. Súčasťou prvého kritéria pri posudzovaní existencie zbytočných prietáhov je aj povaha prerokúvanej veci (v konkrétnych okolnostiach ide o vec starostlivosti súdu o maloletého). V tomto smere ústavný súd ďalej poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v súlade s ktorou ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok *de facto* rozhodnutie o otázke predloženej

súdu ešte pred samotným rozhodnutím príslušným súdom“ (k tomu pozri rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 9580/81, rozsudok z 8. 7. 1987, § 85). Aj v konaniach, ktoré si vyžadujú mimoriadnu starostlivosť, je však nevyhnutné vnímať posúdenie veci z pohľadu existencie zbytočných prietahov cez prizmu konkrétnych okolností.

71. Z prehľadu procesných úkonov vyplýva, že okresný súd postupoval v napadnutom konaní plynulo. K predĺženiu napadnutého konania (od podania návrhu sťažovateľa uplynuli takmer 4 roky) pritom podľa názoru ústavného došlo okrem iného aj v dôsledku skutkovej zložitosti prejednávanej veci, ktorú odôvodňujú jednak rozdielne názorové postoje rodičov maloletého dieťaťa, ako aj znalecké dokazovanie nariadené prioritne na účely vyšetrenia psychického stavu maloletého, matky maloletého, ako aj sťažovateľa ako otca maloletého. Nemožno obísť ani skutočnosť, že nariadenie znaleckého dokazovania si vyžiadala aj samotná okolnosť absencie riadnej kooperácie rodičov pri starostlivosti o maloletého (k tomu pozri bod 4 odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 21. januára 2021). Z hľadiska budovania citových väzieb medzi deťmi a rodičmi je pritom práve riadna komunikácia a následná spolupráca rodičov pri starostlivosti o maloletého predpokladom pre vývoj normálnych prirodzených vzťahov, ale i predpokladom pre zdravý vývoj samotného dieťaťa.

72. Sťažovateľ svojou argumentáciou obsiahnutou v bode 51 tohto uznesenia vytýka okresnému súdu procesné pochybenie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení meritórneho rozhodnutia okresného súdu, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom. V konkrétnostiach pritom zdôrazňuje, že obdobie od 29. júna 2018, t. j. od rozhodnutia súdu prvej inštancie, až do 17. apríla 2020, t. j. do rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenia veci súdu prvej inštancie, je poznačené nesprávnou činnosťou okresného súdu. Uvedené tvrdenie ústavný súd nemôže akceptovať. V sťažovateľom uvádzanom období sa totiž vec nachádzala na krajskom súde, ktorý rozhodoval o podanom opravnom prostriedku, teda nie v dispozičnej sfére súdu prvej inštancie, ktorého nesprávnosť postupu sťažovateľ namieta. Už na prvý pohľad je preto zrejmé, že v uvedenom období k nesprávnej činnosti okresného súdu dôjsť nemohlo. Nepochybne nepreskúmateľnosť, a tým aj nedostatočnosť rozhodnutia všeobecného súdu judikovaná rozhodnutím odvolacieho súdu môže predstavovať z hľadiska existencie zbytočných prietahov neefektívny a nesústreďený procesný postup súdu prvej inštancie spôsobujúci vznik zbytočných prietahov (k tomu porovnaj nález č. k. IV. ÚS 544/2013 z 13. mája 2014). Sama osebe však bez ďalšieho v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie nedosahuje potrebnú ústavno-právnu intenzitu, ktorá by vznik zbytočných prietahov odôvodňovala.

73. K argumentácii sťažovateľa vyplývajúcej z bodu 52 tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že na podklade prehľadu procesných úkonov obsiahnutého v bodoch 21 až 23 tohto uznesenia nemožno prijať záver o nesústreďenom či neefektívnom postupe súdu prvej inštancie súvisiacom so zabezpečením procesných úkonov nevyhnutných pre splnenie podmienok pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Po vydaní meritórneho rozhodnutia súd prvej inštancie postupoval s náležitou starostlivosťou a v lehotách, ktoré zodpovedajú plynulému obstaraniu riadneho procesného postupu súvisiaceho s predložením spisu na rozhodnutie o opravnom prostriedku odvolaciemu súdu.

74. Pokiaľ sťažovateľ vytýka neúčelný prístup a spôsob konania samotného odvolacieho súdu (k tomu pozri bod 52 tohto uznesenia), tento nemohol byť s odkazom na viazanosť ústavného súdu petitom, t. j. návrhom na rozhodnutie o ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) tak, ako ho samotný sťažovateľ formuloval, predmetom ústavného prieskumu. Námietka sťažovateľa atakujúca postup krajského súdu je preto zjavne nedôvodná.

75. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa spochybňujúcou procesný postup okresného súdu pri postúpení veci Okresnému súdu Trnava (bod 25 tohto uznesenia) ústavný súd zdôrazňuje, že k reálnemu postúpeniu veci Okresnému súdu Trnava došlo až v auguste 2020, pričom vec sa v dôsledku rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (uznesenie č. k. 24 NcC 10/2020 z 26. augusta 2020) okresnému súdu vrátila v septembri 2020. Uvedené obdobie dvoch mesiacov, počas ktorých sa spis reálne na okresnom súde nenachádzal, nemožno hodnotiť ako predlžujúce napadnuté konanie spôsobom, ktorý zapríčiňuje vznik zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

76. K námietke obsiahnutej v bode 54 tohto uznesenia, ktorou sťažovateľ namieta preročenie termínu pojednávania nariadeného na 11. august 2020 z dôvodu nevyhnutnosti preštudovania procesných návrhov podaných sťažovateľom, ústavný súd poukazuje na skutočnosti vyplývajúce zo samotného spisového materiálu, podľa ktorých bola okresnému súdu 4. augusta 2020 doručená žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o odročenie termínu pojednávania nariadeného na 11. august 2020 z dôvodu kolízie termínu dovolenky právneho zástupcu s termínom pojednávania, ako aj z dôvodu, že sťažovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní (bod 28 tohto uznesenia). V konkrétnych okolnostiach veci je preto nepochybné, že existoval ďalší dôvod na strane sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, ktorý bránil v uskutočnení pojednávania nariadeného na 11. august 2020. Aj na podklade uvedeného je preto argumentácia obsiahnutá v bode 54 tohto uznesenia irelevantná.

77. Pokiaľ v bode 55 tohto uznesenia sťažovateľ brojí proti postupu okresného súdu, ktorý nerozhodol vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zákonom stanovenej lehote, t. j. do 30 dní, ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty (I. ÚS 70/02, I. ÚS 163/05), a nedodržanie zákonnej lehoty tak automaticky nevyvoláva porušenie základného práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, pretože aj v tomto prípade sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (m. m. II. ÚS 833/2016). Dobu rozhodovania okresného súdu vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (od 22. júna 2020 do 3. novembra 2020) pritom ústavný súd nepovažuje za zjavne neprimeranú.

78. V súvislosti s námietkou existencie zbytočných prietáhov pri nariadovaní znaleckého dokazovania (bod 57 tohto uznesenia) ústavný súd uvádza, že ani túto nepovažuje za dôvodnú. Obdobie od posledného pojednávania pred nariadením znaleckého dokazovania (10. december 2020) po samotné nariadenie znaleckého dokazovania (21. január 2021) nemožno hodnotiť ako neakceptovateľné. Na formulovaní otázok uložených súdnemu znalcovi totiž participovali samotní účastníci konania vrátane sťažovateľa. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 21. januára 2021 dokonca vyplýva (bod 9 citovaného uznesenia), že súdnemu znalcovi boli položené otázky sťažovateľa v rozsahu, v akom okresný súd zastával názor, že by mohli byť pre rozhodnutie vo veci

podstatné. Samotný sťažovateľ pritom svoje otázky vo veci znaleckého dokazovania formuloval v podaní doručenom okresnému súdu 18. decembra 2020 a matka maloletého v podaní doručenom okresnému súdu 23. decembra 2020. Aj s ohľadom na uvedené skutočnosti je preto námietka o čiastkových priet'ahoch pri nariad'ovaní znaleckého dokazovania nedôvodná.

79. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že k zbytočným priet'ahom došlo aj v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, ústavný súd s prihliadnutím na relevantné procesné úkony obsiahnuté v bodoch 43 a nasl. tohto uznesenia konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľa nie je dôvodná.

80. Podania účastníkov konania, ku ktorým došlo po nariadení znaleckého dokazovania súvisiace so samotným znaleckým dokazovaním (návrhy matky na doplnenie otázok pre súdneho znalca a na zmenu uznesenia z 21. januára 2021) či meritórnym posúdením veci (podania odvolaní rodičov maloletého proti čiastočnému rozsudku okresného súdu, návrh sťažovateľa na vylúčenie veci zročného výživného na samostatné konanie), si totiž vyžadovali zabezpečenie procesných úkonov zo strany okresného súdu, čo logicky spôsobilo predĺženie samotného napadnutého konania.

81. Aj keď účastníkom konania nemožno uprieť ich práva na podávanie návrhov, opravných prostriedkov, podaní a vyjadrení k podaniam vyplývajúce z príslušných právnych predpisov, realizácia týchto práv zo strany účastníkov konania v konečnom dôsledku môže viesť k predĺženiu napadnutého konania. Uvedené však nemožno pripísať na vrub konajúcemu súdu.

82. S prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti, ktorým je rozhodovanie vo veci existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, ústavný súd zdôrazňuje v reakcii na námietky sťažovateľa obsiahnuté v bodoch 56 a 58 tohto uznesenia (námietky smerujúce proti odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie a proti postupu vyžiadavania lekárskeho správ), že tieto nemôžu byť predmetom preskúmania v tomto konaní, keďže vecné posúdenie skutočností odôvodňujúcich či neodôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia či uloženie povinnosti predložiť lekárskeho správ nepatrí s prihliadnutím na predmet tohto konania daný preskúmaním existencie zbytočných priet'ahov do právomoci ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Ide o námietky týkajúce sa vecného posúdenia prejednávanej veci, ktoré patria do pôsobnosti príslušného súdu, nie ústavného súdu.

83. S prihliadnutím na čiastkové závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ktoré boli vyhodnotené ako nedôvodné, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prejednávanej veci, ako aj skutočnosť, že v období od marca 2019 do apríla 2020 (teda viac ako jeden rok) bola vec sťažovateľa na krajskom súde na rozhodnutie o opravnom prostriedku, s akcentovaním skutočností zvýšenej časovej náročnosti súvisiacej s vykonávaním jednotlivých procesných úkonov spôsobenej účasťou nielen kolízneho opatrovníka, ale aj okresnej prokuratúry v napadnutom konaní, ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu sa nevyznačuje takou neefektívnou činnosťou, resp. nečinnosťou, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv.

84. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

85. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu